

LBRIS

We know
books

Nicolae Munteanu

Tentații clandestine

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2022

Opis

Capitolul unu. Atacul feromonilor. La mare	5
Capitolul doi. Pseudojurnal	24
Capitolul trei. O vară incitantă și excitantă	47
Capitolul patru. Pseudojurnal.....	90
Capitolul cinci. Raport	118
Capitolul șase. În Bulgaria.....	120
Capitolul șapte. Într-o țigă se rup dinții de lapte	131
Capitolul opt. Cum să devii traficant	138
Capitolul nouă. Necunoscutele S.R.I.-ului	164
Capitolul zece. Mărturisiri	210
Capitolul unsprezece. De dragoste	221
Capitolul doisprezece. În Turcia	243
Capitolul treisprezece. Inițieri în Tantra	281
Capitolul paisprezece. Trafic de ouă.....	307
Capitolul cincisprezece. Rapoarte	316
Capitolul șaisprezece. Pseudojurnal.....	332
Capitolul șaptesprezece. La munte	353

Capitolul unu

Atacul feromonilor. La mare

Un claxon strident. Două țipete de pescăruș rănit, pneumatice și penetrante, mă izbesc consecutiv cu forța a două valuri tsunami. Înfiorat de senzația apăsătoare a unui accident inopinat și laș pe la spate, sar instinctiv în stînga vreo trei metri peste trotuar. Peste gardul viu de buxus pitic, pe o peluză liberă. Îndur căderea și înjur plăcerea. O manifestare vocală se face cunoscută pe cale bucală.

– Sal'tare, domn' Nistor!

Cătinel îmi ridic sufletul dintre boschete. Bine îl șterg de spaimă și praf. În membrane încă îmi mai vibrează decibelii impertinenți ai claxonului ucigaș. Ochii îi deschid singur pe lume. Temător și grijuliu.

În dreapta mea, pe cealaltă parte a drumului, dintr-un autocar roșu cu alb, *Mercedes* parcat regulamentar, o mîină fluturată a semn de recunoaștere și poziționare. După nasul plat, încrețit de rîs, recunosc în sfîrșit atentatorul.

– Călca-ți-ar nevoia trompetele, nea Costele, vrei să mă ai pe conștiință?!

Conștiința îi permite să ridă gîlgîit în tonalități similare de joasă frecvență ca moșul din reclama pentru Crăciun. Ho-ho-ho! Și iarăși ho-ho-ho! Valurile succesive de grăsime de sub bărbie tresaltă a moț de curcan. Înfoiat. Mîna stîngă și-a lăsat-o să atîrne aripă rănită pe fereastră, în exteriorul mașinii. Braț muscular și păros de fost boxer amator. Ochii de viezure descurcăreț se amuză sticlind.

– Iar gîndești, domnule?

Traversez atent să nu calc în vreo balegă de asfalt înmuat. Ca urmă a civilizației cabalistice. Îi scutur aripa din exterior și mă mir cum poate omul acesta numit atît de ciudat Nea' Costel să reziste cu cămașa încheiată regulamentar la ultimul nasture plus cravată apretată. Chiar dacă ventilația din zona șoferului miroase a răcoare. Mustața groasă ține și ea de cald. Tot mereu îmbrăcat la patru ace, nu ca mine, numa' n troace.

– Partea proastă, mă-nțelegi tălică, e că nu gîndesc. Mă încurc în gînduri încurcate. Dacă n-aș fi încurcat în încurcături, aș fi la nudism pe plaja „În-cur-cată”.

– Te cred, te cred!... capitulează dubios de facil, ca și cum ar fi înțeleș tot, deși jocurile semantice mă surprind mai ales pe mine ca inițiator.

Din mîna dă printre pauze de rîș. De parcă toate le-ar ști.

– Ești liber azi?

– O moschee după-amiază cu niște pensionari de la noi, din Germania. Atît. Prezentarea covoarelor turcești și a

cadînelor românești văzute din turn. Matale? Cu cine ești în tură?

– Aștept să duc la masă un grup d-asiatici. Trebe s-apără cu Tănțica.

Mîinile mi se pleznesc singure a mirare. Necontrafăcută.

– Hopa henț, Costel cu Tanța-s la Constanța!

Rîdem amîndoi la comandă telepatică. Să mai treacă timpul odată cu soarele torid al amiezii de iulie. Observ că-i în pasă bună și mă bate gîndul că n-ar fi infam să-l tapez de ceva lovele. Pentru o adică, pînă poimîine, cînd ne bagă banii. Că n-am marafeți nici de-o bere rece.

„Împrumută de la tine însuți și astfel vei face economii”. Corect.

– Cînd mai facem o străinătate împreună, domnule? Ești cel mai original ghid, ascultă coela la mine, că am în spate treizeci de ani de turism și în comunism și în capitalism...

– Mulțam de apreciere pe vremea asta faină și dau o bere oricînd. Că nu mă doare gura. În rest, nu depinde, din păcate, de noi. Cu prima ocazie ocazională o punem, dar nu acum, că sînt în criză de timp și de femei. Te-am pupat pe trompeta, nea Costele!

Dacă mă-ntind la vorbă ca la cules de mere, nu ține.

– Vezi pe unde calci, domnu' Nistor!

– Corect. Din păcate, din cauza gravitației mă rezum doar la ancestrala Terră, deși visul meu ar fi să mă preumblu pe deasupra norilor ca Sfîntu Ilie...

Îl salut respectuos cu mâna și mă îndepărtez în strigătul de ajutor al albatrosului baudelairian rătăcit un pic de pe corabia clasică în claxonul Mercedes-ului.

„Băiat țais, nea Costel, om de viață civilizată. Plus că le are cu covrigul la marele fix, se balansează cu Mercedes-ul la suta pe oră, de ți se duce când inima în dreapta, când ficatul în stînga, ca-ntr-o eprubetă goală. Îi poți da o bilă albă și o bere la orice ocazie claxonată. Că nu te mai sperie nici ziua de mîine.

Dar de ziua de ieri ce zici? Oare ai procedat moral și principial la întîlnire? Oare fătuca te-a agățat pe tine, ori tu... te-ai lăsat magnetizat de triumghiul Bermudelor din ea? Om vedea cum ne provoacă viitorul. Pîn-atunci să-i dăm drumul galop, secretele din istoria nescrisă a feminității ne așteaptă. Dar dacă te-a lăsat cu ochii-n soare și te duci degeaba pînă la Melody ațita drum, pe căldura asta, te călugăresc. Să damblagesc! E un nonsens să te fi luat la mișto, părea amabilă și maleabilă nu numai să treacă timpul în stația de taxi. Poți însă a ști ce trece prin capul unei domnișoare la mare și la soare?... Uite Melody, e fără cinci. «La ponctualité est la politesse du Roi». Da' ea știe? Să intrăm.”

Mă-nvăluie o răcoare plăcută. Mi se-nmoaie grisinele și aș lua ceva tare sub fund, un scaun, de preferință. Muzica e acceptabilă. Ca și întunericul lasciv ce incită la genialități de genul *toate pisicile sînt negre și majoritatea femeilor frumoase*. Șapte persoane în atmosferă. Clienți, o ospătăriță, un barman, Monica nu e. Aș dori să nu disper, poate se nudește pe acoperiș. La ce altceva să mă aștept? Pipăi vizual și mai apoi

tactil acest scaun cu scopul bine definit de a mă așeza la o masă și aștept. Un semn. O minune.

– Bună ziua și bine ați venit pe la noi. Cu ce vă pot servi, vă rog?

E acum lângă mine. M-aș preface timid, poate fac impresie de calitate. Abia ridic ochii rușinoși de pe măsuța hexagonală indiferentă la ocheadele mele, măcar că îi mirosisem silueta apropiindu-se. E o emanație de nu-știu-ce și nu-știu-cum care-mi acutizează simțurile. Un beculeț roșu s-a aprins la nivel senzorial ca alarmă de atenționare.

Dacă aș fi motan, aș crede că-mi miroase a soarece. Ori a mîță în călduri. Pe căldurile astea estivale de la mare e greu să lupt cu tentația și să nu privesc direct. Îmi impun ataraxia înțeleptului zen și mă detașez. Ca să nu păcătuiesc din prima cu gîndul, pudibond și fals smerit analizez textualist. Calm, cu încetinitorul, de jos înspre în sus.

Un gen de sandale tip opincă, șireturile se-mpletesc pe mușchii cizelați ai gambei pînă aproape de genunchi. Marele croitor și femurul. Supli și fermi. Pielea bronzată îmi permite să constat că fustița e ceva mai lungă decît lenjeria intimă. Roșie. Se continuă cu vesta de aceeași culoare. O ie albă cu mîneci largi, trei sferturi și un model floral la dantelă, guler barcă. Descheiată la ultimii doi nasturi. D-aia. Privirea mi se sufocă în V-ul maroniu. Contrastul e senzual și voluptuos. Dunga sînilor pedepsiți la încorsetare nu mă lasă a gîndi la cele sfinte decît tangențial.

„Cum nu sînt un șoarec, Doamne...”, sau mai bine „fă-mă, Doamne, bob de mei și m-aruncă-ntre...”.

Sîinii ei înghesuiți și apropiați ca genunchii-n rugăciune. Răsuflu adînc din rărunchi. Să nu cad în ispita de a alimenta vreo porneală de gînd flămînd. E de-nțeles bietul lup singuratic cînd s-o dat la roșia scufiță. Fetiță, barmaniță, chelneriță. Unde s-o fi bronzat atît de matinal? Că de obicei personalul de serviciu rar vede soarele pe plajă. Pe plajă mi-aș dori s-o văd și eu.

Gîtul zvelt pare prelung, poate din cauză că privesc în contraplonjeu, ca aparatele de filmat. Bărbia, gura, nasul, ochii. Ca și cum m-aș fi apropiat, rătăcit în spațiu, de o *black hole* stranie și incitantă, șterg cu privirea conturul buzelor, cu toate că nevroza mea obsesivă a fost întotdeauna să le urmăresc freamătul existențial, și mă înfig năucit în ochii ei. Fascinanți! Plini, rotunzi ca ai unui copil surprins în dimineața Crăciunului de darurile rînduite meticolos sub brad. Posibil negri. Pătrunzători, nemișcători, instigatori, misterioși. Adînci ca lumile paralele și universul infinit. Mă scufund în ei și nu rezist tentației de a exprima ce simt.

– Bună să vă fie inima! Am o nelămurire provocată de privire. Sînteți de origine terestră sau extra? Nu cumva ne-am mai întîlnit și în galaxia *Proxima Centauri*?

Înclin să cred că este în cunoștință de cauză. Înșurubat precum becul lui Edison, îi surprind licărul strălucitor ca o explozie îndepărtată de supernovă. Privirea i se destinde

odată cu zîmbetul. Luminos.

– Încă la dispoziția dumneavoastră...

Mă las furat de prima impresie așa cum o receptez.

– La dispoziția mea... hm... totuși nu ești... Dă-mi voie să fiu sincer și să rostesc un adevăr remarcat de toți iubitorii de frumos din ultimele secole: ai ochii cei mai minunați din Calea Lactee și universul cunoscut!

Se uită la mine ciudat. Ca un marțian verde la un pămîntean brunetel. Presupun că e pe punctul de a mă categorisi în speța profesioniștilor demni de Don Juan. Mi-e egal cu zero. Am conștiința împăcată, chiar am fost sincer de data asta. Iar Casanova mi-e văr de-al treilea pe linia stră-străbunicii din partea nepotului de soră de la vărul mătușilor mele cele vitrege. Vitrege mai sînt situațiile în ziua de azi, de nu pot să inventez ceva mai verosimil fără să semene a déjà vù.

– Mulțumesc. Într-adevăr, mi s-a mai spus.

– Ghinionul meu de a nu fi primul și, sper, nici ultimul mohican pierdut în spațiul galactic infinit astăzi, 13 iulie, mileniul trei, la ora treisprezece și imediat treisprezece minute. Nu sînt superstițios, dar, te rog, Monica lucrează?

Nu tresare, cum m-aș fi așteptat, cu toate că nu mă dezlipesc din irisul ei. Își intensifică doar intensitatea privirii și mă cercetează cu luare-aminte. Simt în stomac ceva fluturări. Îmi scînteie prin cerebel o idee forte. Abia acum are revelația ce bărbat prezentabil sînt eu în subconștientul ei freudian. Închid ochii și mă concentrez asupra muzicii. Un

vechi și plăcut „Sacrifice” al lui Elton John. Melodia sună bine în surdină, însă nu l-aș lua de bărbat. Nu știu de ce mie ca bărbat îmi plac femeile. Atracția contrariilor. N-o fi păcat să admir ce Demiurgul a creat. Ia să mă sacrific, să mă detașez puțin. Îmi propun să fiu rezonabil și cedez, mă las studiat cu plăcere, ca bacteria sub microscop. Intensific concentrarea interioară așa cum am învățat la yoga.

*„Te relaxezi. Degetul mic de la piciorul stîng se relaxează, degetul mijlociu e relaxat, mușchii gambei se relaxează... te pome-
nești că nu lucrează nicio Monică p-aci... marele croitor se relaxea-
ză, degetul mic de la piciorul drept se relaxează, degetul mijlociu e
relaxat... Presimți în centrul vital numărul 5 Vishuddha chakra că o
să întrebe: «Moni..?... Care Monica?...» Mare și poantă haioasă ar
fi... mușchii gambei, marele croitor se relaxează, femurul s-a rela-
xat... «Monica și mai cum?» Habar n-ai, o să mori peste o sută de
ani și tot naiv... mușchii fesieri se relaxează, mușchii penisului se.*

Aoleu, în fofoloanca ei de pițipoancă, presimți că nu-i aci!”

Mă mir și pe dinafară că nu sînt întrerupt din nebuloasa roiurilor de gînduri pierdute, apoi mă replantez cu tupeu de politician trombonist în focarul privirilor electoratului. Nu s-au mișcat, mă fixează cu aceeași straniețe misterioasă. Cred că mă socoate afanisit criță sau cu insolație la ceafă. Poate-și cheamă bodyguardii și-atunci să crezi și ce nu vezi.

– Monica?!

Mă fixează și-mi place încordarea lor de felină pisicită. Nu clipește nici cînd mă bîzgoiesc în irisul lor adîncat.

– Mi-a spus că lucrează la bar, pe bune!

Ochii se apleacă amuzați. Stăpîna lor se sprijină acum cu palma stîngă de masă. Sesizez rapid că n-are verighetă. Nici eu n-am voie să mă gîndesc la *semne*. Pentru că asta nu-nseamnă nimic, desigur, în ciuda tuturor posibilităților și a speculațiilor ideatice. În fapt nu se mai poartă, nu mai e la modă. Jenează, strînge, incomodează și derutează. Prefer să-i sorb mai atent parfumul prin toți porii deschiși spre necunoscut. E un iz aparte, ceva asemănător cu iasomia. Sugerează senzația de prospețime răcoroasă. Profunzimea interstelară a ochilor ei mi se dezvăluie și mă învăluie mai abitir. O idee se scurge în mine din spațiul *Akasha* ca printr-un para-trăsnet de tip *Faraday*. Încearcă să mă hipnotizeze.

– După stil semeni...

Rămîne gînditoare trestia lui Pascal. Eu, telefon blocat, nu-mi pică fisa.

– „Stilul e omul însuși”. Cu cine?

– Cu un tip, Enon, nu-l cunoști?

Asta e chiar culmea culmilor în vîrfurile vîrfurilor. Să se cațere pe bărbatul din mine și să creadă că a ajuns sus. Poate se vrea ironică, poate nu cunoaște *M.O.B.S*-ul meu (*n.b.* Marele Orgoliu al Bărbaților Superiori)!

– Dacă n-ai observat și semănăm, de altfel nu văd de ce nu ți-aș mărturisi, deși nu obișnuiesc persoanelor anonime, chiar dacă am senzația că ne cunoaștem din reîncarnările anterioare, dacă tot m-au vrăjît-amețit-înveselit literalmente

ochii tăi, pot să-ți încredințez un secret de familie?... *Maman, quand elle était jeune mariée*, era îndrăgostită de un vechi film francez, „Zorro”, și uite așa, mîndrulița me, pe lîngă faptul că-i plăcea de papa, că abia se măritase, a început să admire și un francez cu ochi albaștri în formă de zigzac și asta mi-a pus capac, pentru că el o replică avea, „eh, non!”, mă crezi sau nu, „ei, nu” tradus și adaptat a devenit *Enon*, adicătelea eu, deși etimologic sînt urmașul patriarhului biblic Enoh, cel care la 165 de ani l-a conceput pe fiul său Matusalem, și a fost plăcut înaintea lui Dumnezeu 365 de ani, că de-atunci probabil anul are tot atîtea zile pentru mine, dar cînd am deschis ochii la lumea înconjurătoare ca s-o aprofundez corect, *maman* sesizînd că semăn cu francezul în speță la sex, nu la gen, m-a botezat după cum cu uimire constat că ai cunoștință de numele meu, spre disperarea unui popă ce uitase franțuzește, adică în momentul decisiv al introducerii subsemnatului în cristelniță nu nazaliza conform regulii cu cădelnița, spulberîndu-mi tot farmecul, de aceea există doar farmecul ochilor tăi, ș-am încălecat pe-o șa și tot nu mi-ai spus nimica de Monica.

Cred c-am convins-o, de vreme ce se așază pe scaunul de vis-à-vis fără invitație. Bănuiesc că zîmbește sincer și deschis, dacă-mi arată dantura îngrijită. Se amuză, certific după ochii luminoși și alungiți. Se reflectă neonul fosforescent în albul dinților ei ca în reclama comunistă „*Pasta de dinți Super Cristal face dinții ca de...*” ... cald s-a mai făcut, ori am repezit eu vorba